

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.
Ježíš říká: „Čiňte pokání a věřte evangelium!“ Mk 1,15

Píseň 604 *Bud' sláva Bohu*

Modlitba: Pane Bože,

toužíme být pevní a silní, ale klesáme na mysli, nejsme svým blízkým oporou, necháme se zastrašit křiklouny, zahnat do kouta svým strachem z budoucnosti,

Pane, toužíme žít v lásce, ale nemáme dost pochopení, trpělivosti, věrnosti, raději lacině chlácholíme, než abychom spolu nesli břemena druhých, děláme se před nimi lepšími, raději se ospravedlňujeme a obhajujeme, než abychom otevřeně přiznali svá selhání a prosili o odpuštění, jak nás učíš evangeliem Kristovým.

Pane, přicházíme, abychom v kostele slyšeli něco pěkného a útěšného, ale nejsme si jisti, zda se chceme postavit, napřímit, vydat se na cestu, ožít nepravděpodobnou nadějí, spolehnout na evangelium Krista Ukřižovaného... Budeš s námi mít těžkou práci!

Navzdory vlastním pochybnostech upřímně voláme: Zachraň nás! Zachraň nás z té polovičatosti, povrchnosti! Povzbud' svým Duchem naši unavenou víru! Amen.

Čtení: Mt 7,21-29

Píseň 433 *Otče náš, milý Pane*

Text: 1 K 16,1-24 Kázání:

„Bud'te bdělí, stůjte pevně ve víře, buďte stateční a silní.“ Taková slova by mohla být z těch, která se píší na zdi kostelů a modliteben. Každý den bychom si je mohli připomínat. Být bdělý, být na stráži, vnímat, vidět, jednat, nebýt ospalý, nebýt lhostejný. Stát pevně, nenechat se svést, nenechat se koupit, ohloupnout, zmanipulovat, vědět, kdo jsem. Být statečný a silný, nenechat se zastrašit, neutíkat před problémy, být oporou. Jak by to bylo krásné, potřebné!

Takové povzbuzení se hodí pro kohokoli kdykoli. Ale není trochu riskantní psát ho zrovna korintským? Jsou společenstvím nesoudržným, vytvářejí jakési skupiny a frakce, podle toho, kdo se hlásí k jaké autoritě nebo podle toho, kdo má jaké obdarování, kterým se od druhých odlišuje a nad druhé se povyšuje... Takovým lidem říkat: „stůjte pevně ve víře“? Nevezmou to jako výzvu: tak já si tedy mám stát na svém? Musím být pevný a statečný, držet si svůj názor a svůj postoj v téhle různosti, v tomto chaosu?

Ale proč by apoštol Pavel něco takového v závěru svého dopisu zdůrazňoval, když po celou dobu usiluje o jejich vzájemné pochopení, soudržnost a spolupráci? A když připojuje stejně tak důrazné: „žijte v lásce“? A tak se snažím porozumět ze souvislosti, co asi pro něj znamená tohle „stůjte pevně ve víře“. A vracím se zpět na začátek jeho dopisu. Podstatné je právě v tom dodatku „ve víře“. A že tím není myšleno moje přesvědčení, můj náhled a názor, můj postoj, nýbrž to (anebo ten), na kom stavím, na čem stojím, na čem se orientuji jako na autoritě a vodítku. V první kapitole svého listu korintským apoštol zmiňuje roztržky a skupinkaření mezi nimi. Jedni jste se zhlídlí v tomhle kazateli, jiní zase v jiném, jedni si zakládáte na filozfování, které nazýváte moudrostí, jiní zas na nápadných projevech, které nazýváte duchovními dary či schopnostmi. Jenže nic z toho není „vírou“, nic z toho nestojí za to, abyste na to spoléhali, na tom stavěli. Skutečným základem je jenom Kristus Ukřižovaný. Stát ve víře znamená spoléhat na to, že Ježíšův pozemský příběh, který ústí do jeho ukřižování, je cestou života, je mocí, je vpravdě silou života. Vtip je ovšem v tom, že pro toho, kdo chce být silný, chce něco znamenat, chce obstát v konkurenci (třeba duchovní), pro toho je Ježíšův příběh jakoby nepoužitelný. Jeho síla je totiž v slabosti, jeho moc je v oběti, jeho naděje je bez ambicí. S Kristem nevyhrajete, pokud máme na mysli výhru v obvyklém slova smyslu...

„Bud'te bdělí, stůjte pevně ve víře, buďte stateční a silní, žijte v lásce.“ Být bdělý – dávat pozor, abych se nenechal zatáhnout do toho lidsky pochopitelného, tolik rozšířeného, ale bezvýhodného potvrzování vlastní důležitosti, své významnosti, do toho (třebas skrytého, nepřiznaného) poměřování

sil a postavení v rámci jakéhokoli společenství, církev nevyjímaje. Stát pevně ve víře - hledat paradoxně, bláznivě oporu v Kristu Ukřižovaném, důvěřovat cestě vytyčené Ježíšem, být statečný a silný v tom, že po ní půjdu. Žít v lásce – jednat s druhými nikoli podle svého citu, podle svého citění, sympatií a nesympatií, ale podle jeho (Ježíšova) příkladu. („Jak byste chtěli, aby druzí jednali s vámi, tak vy ve všem jedněte s nimi.“ Mt 7,12)

Souhlasíte? Je to jasné, prosté. Jenže co v reálu? Kupříkladu ve vztahu mezi českými katolíky a evangelíky. Když chceme stát pevně ve víře a žít v lásce a přitom jsme postaveni před otázky jako je politická angažovanost církví anebo obnova mariánského sloupu? Anebo v debatě mezi námi křesťany navzájem či se sekulární společností o otázkách jako je imigrace nebo manželství stejnopohlavních párů? Co v tu chvíli znamená stát pevně ve víře a žít v lásce? - - Jsme-li evangelíci, tak si tuto otázku musíme se vši naléhavostí položit a poctivě na ni hledat odpověď....

Zprvu jsem myslel, že vezmu jako základ kázání jen tento jeden verš – („Stůjte pevně...“), ale pak jsem si uvědomil, jak výmluvná je souvislost, ve které zaznívá. Jak zrcadlí právě tu nesnadnou realitu, zápas víry, který pro tehdejší svědky evangelia nebyl o nic lehčí než je pro nás dnes. Apoštol Pavel přichází se zvěstí naděje a pokoje, dává rozvazené dohromady, vede je ke vzájemné ohleduplnosti, ale není naivní, počítá také s konflikty, útoky, protivenstvím. Píše, že chce zůstat nějaký čas v Efezu, protože jsou tam pro jeho práci otevřené dveře (doslova), ale zároveň je tam mnoho odpůrců. Počítá s tím, neuhýbá před nimi. A v závěru tohoto dopisu do Korintu dokonce pronese kletbu. Zřejmě nikoli jen tak do vzduchu, ale vůči konkrétním lidem. Čtu jeho slova znovu a znovu: „Kdo nemiluje Pána, ať je proklet.“ Nemohu tomu porozumět, nemohu to přijmout. Jak si něco takového mohl myslet, jak mohl něco takového napsat? Říkám si, třeba tomu mám rozumět jako svědectví o tom, že i apoštol je jen člověk, podléhá emocím, ujelo mu to, je to špatně. Měl by chápat, měl by mít naději pro každého. Neměl by nikdy proklínat. Anebo to mám vzít vážně jako součást svědectví evangelia? Že všechno má své meze? Že jsou vskutku věci nepřijatelné? Že tím ukazuje stejným směrem, jako v evangeliu Ježíš, když pronáší několikrát „běda“: „Běda vám, kdo zavíráte lidem království nebeské, sami nevcházíte a zabraňujete těm, kdo chtějí vejít. Běda vám, kdo odevzdáváte desátky a nedbáte na to, co je v Zákoně důležitější: právo, milosrdenství a věrnost.“? Anebo když řekne: „Ne každý, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do království nebeského?“ Anebo když mluví o hříchu proti Duchu svatému, který nemůže být odpuštěn?

A proč apoštol vzápětí ke kletbě připojí záhadné aramejské Maranatha, což se překládá jako modlitební zvolání „Pane, přijď!“? Přivolává na ty proklínané ještě Boží soud? Pane, Synu člověka, soudce všeho světa, přijď a zameť s těmi, kdo deformují tvé evangelium? - - Anebo se dovolává Boží pomoci? Pane, plný milosti a pravdy, přijď a doved' je k pokání, obrácení a nápravě? Smiluj se... ?

Líbí se mi bible. Mám rád, jak velká, krásná, povznášející slova uzemňuje realistickými příběhy. Jak spolu s jasnou orientací a výhledem klade otázky a vede k hledání. Jako bychom na mapě viděli cíl, město bezpečné, pokojné, komunitní, ale zároveň museli hledat a volit cestu přes hory, rokliny, bystřiny, bludištěm džungle tohoto světa. Věci duchovní, nebeské dějí se v pozemském, všedním, každodenním. Můžeme být vděční pradávným opisovačům biblického textu, že si nechtěli usnadnit práci, nechtěli nechat jen ty zásadní směrovky („buďte pevní ve víře, žijte v lásce“), ale poctivě opisovali konkrétní jména a příběhy. Dílo Páně se děje v příbězích obyčejných lidí, na jejich cestách, při setkávání, spolužití. Je tu zachycena i apoštolova výzva ke sbírce na jeruzalémské chudé včetně podrobných praktických pokynů. Myslete na sbírku včas, odkládejte si stranou pravidelně menší obnos. Možná i životu v lásce a pevné víře se učíme po drobtích, v malých rozhodnutích...
Buď naším učitelem a průvodcem, Pane Ježíši Kriste! Amen.

Píseň 582 *Toužíme v lásce*

Ohlášky, sbírka

Píseň 627 *Má duše Boha velebí*

Přímluvná modlitba + Otče náš

Poslání: Ř 12,1-10.21 Požehnání

Píseň 192 *Dobře staví, kdo zná a ví*